

CAPITOLUL II. ÎNTREPRINDEREA COMERCIALĂ – FORMĂ JURIDICĂ A DESFĂȘURĂRII ACTIVITĂȚII COMERCIALE

Secțiunea 1. Câteva aspecte privind actele și faptele comerciale în reglementarea Codului comercial

Așa cum am precizat și în cele de mai sus, Codul comercial reglementa faptele, actele și operațiunile pe care le intitula generic „fapte de comerț”^[1]. Principalele norme din Codul comercial relative la faptele de comerț erau cuprinse în art. 3, art. 4 și art. 56.

Articolul 3 C. com. prevedea: „Legea consideră ca fapte de comerț:

1. cumpărările de produse sau de mărfuri spre a se revinde, fie în natură, fie după ce se vor fi lucrat sau pus în lucru, ori numai spre a se închiria; asemenea și cumpărarea spre a se revinde de obligațiuni ale statului sau alte titluri de credit circulând în comerț;

2. vânzările de produse, vânzările și închirierile de mărfuri, în natură sau lucrate, și vânzările de obligațiuni ale statului sau alte titluri de credit circulând în comerț, când vor fi fost cumpărate cu scop de revânzare sau închiriere;

3. contractele de report asupra obligațiilor de stat sau altor titluri de credit circulând în comerț;

4. cumpărările sau vânzările de părți sau de acțiuni ale societăților comerciale;

5. orice întreprinderi de furnituri;

6. întreprinderile de spectacole publice;

7. întreprinderile de comisioane, agenții și oficiuri de afaceri;

8. întreprinderile de construcții;

9. întreprinderile de fabrici, de manufactură și imprimerie;

10. întreprinderile de editură, librărie și obiecte de artă, când altul decât autorul sau artistul vinde;

11. operațiunile de bancă și schimb;

12. operațiunile de mijlocire (sămsărie) în afaceri comerciale;

13. întreprinderile de transporturi de persoane sau de lucruri, pe apă sau pe uscat;

14. cambiile și ordinele în produse sau mărfuri;

15. construcțiunea, cumpărarea, vânzarea și revânzarea de tot felul de vase pentru navigațiunea interioară și exterioară și tot ce privește echiparea, armarea și aprovizionarea unui vas;

16. expedițiunile maritime, închirierile de vase, împrumuturile maritime și toate contractele privitoare la comerțul pe mare și la navigațiune;

17. asigurările terestre, chiar mutuale, în contra daunelor și asupra vieții;

18. asigurările, chiar mutuale, contra riscurilor navigațiunei;

19. depozitele pentru cauză de comerț;

---

^[1] Pentru o prezentare succintă a principalelor operațiuni comerciale în contextul legislativ actual, a se vedea, R.N. CATANĂ, *op. cit.*, p. 37 și urm.

20. depozitele în docuri și antrepozite, precum și toate operațiunile asupra recipiselor de depozit (warante) și asupra scrisurilor de gaj, liberate de ele”.

În continuare, art. 4 C. com. stipula: „Se socotesc, afară de acestea, ca fapte de comerț, celelalte contracte și obligațiuni ale unui comerciant, dacă nu sunt de natură civilă sau dacă contrariul nu rezultă din însuși actul”.

În sfârșit, art. 56 C. com. dispunea: „Dacă un act este comercial numai pentru una din părți, toți contractanții sunt supuși, în cât privește acel act, legii comerciale, afară de dispozițiile privitoare la persoana chiar a comercianților și de cazurile în care legea ar dispune altfel”.

În știința dreptului comercial, faptele de comerț reglementate de Codul comercial erau împărțite în trei categorii: faptele de comerț obiective (art. 3 C. com.), faptele de comerț subiective (art. 4 C. com.) și faptele de comerț unilaterale sau mixte (art. 56 C. com.)^[1].

Așa cum se susține în doctrina de specialitate^[2], Codul comercial român, ca și modelul său italian, a reglementat sistemul obiectiv al dreptului comercial, deoarece enumera operațiunile considerate drept fapte de comerț, completat cu criteriul subiectiv. Principala consecință generată de opțiunea legiuitorului nostru pentru sistemul obiectiv cu prilejul adoptării Codul comercial a constat în împrejurarea că săvârșirea faptelor de comerț enumerate la art. 3 conducea la dobândirea calității de comerciant. În acest sens, art. 7 C. com. prevedea: „sunt comercianți aceia care fac fapte de comerț, având comerțul ca o profesiune obișnuită, și societățile comerciale”.

Deși, spre deosebire de modelul său, Codul comercial italian din 1882 și Codul comercial francez din 1807 care reglementează actele de comerț, Codul comercial român a consacrat faptele de comerț, iar nu actele de comerț. În doctrina de specialitate^[3] s-a apreciat pe bună dreptate că legiuitorul a voit să supună legilor comerciale nu doar raporturile rezultate din actele juridice (manifestările de voință săvârșite în scopul de a produce efecte juridice), ci și raporturile izvorâte din faptele juridice (manifestările de voință săvârșite fără intenția de a produce efecte juridice sau orice alte împrejurări de care legea leagă producerea unor efecte juridice). Pe acest raționament erau considerate comerciale nu numai actele juridice, ci și faptele licite, precum îmbogățirea fără justă cauză; plata nedatorată; gestiunea de afaceri și faptele ilicite, săvârșite de comercianți în legătură cu activitatea comercială.

În ceea ce privește caracterul enumerării, opinia dominantă în doctrină era aceea că art. 3 C. com. avea un caracter enunțiativ, exemplificativ, iar nu limitativ^[4]. Un argument puternic în susținerea caracterului enunțiativ al reglementării faptelor de comerț din art. 3 C. com. îl constituia însăși exprimarea normei potrivit căreia „legea consideră ca fapte de comerț (...)”. Mai exact, legiuitorul nu folosea o exprimare imperativă în enumerarea folosită. Un alt argument de substanță îl constituia prevederea din art. 4 C. com. potrivit căreia erau calificate ca fiind fapte de comerț toate celelalte contracte și obligațiuni ale unui comerciant, dacă nu erau de natură civilă sau contrariul nu rezulta din

^[1] ST.D. CĂRPENARU, *op. cit.*, 2009, p. 40; S. ANGHENI, M. VOLONCIU, C. STOICA, *op. cit.*, p. 19; S. POPA, *op. cit.*, p. 27; GH. PIPEREA, *Drept comercial*, vol. I, 2008, p. 33, acesta din urmă tratează separat actele de comerț unilaterale sau mixte.

^[2] ST.D. CĂRPENARU, *op. cit.*, 2009, p. 33.

^[3] *Ibidem*.

^[4] ST.D. CĂRPENARU, *op. cit.*, 2009, p. 34 și autorii acolo citați.

însuși actul. De aceea, în doctrina și în practica judiciară erau considerate ca fiind fapte de comerț și operațiuni precum: hotelăria, publicitatea, producția de film și televiziune, franciza, leasingul, factoringul etc., activități care nu existau în momentul adoptării Codului comercial dar a căror comercialitate este astăzi incontestabilă.

Deși abrogate, textele Codului comercial referitoare la faptele de comerț pot servi ca *orientare în operațiunea de calificare a unei întreprinderi* ca având natură civilă sau comercială. De exemplu, ori de câte ori în practică suntem în prezența unor fapte dintre cele ce erau reglementate de art. 3 C. com., precum cumpărarea în scop de revânzare, activitățile de fabrică și manufactură, activitățile de construcții, de spectacole publice, activitățile de transport etc., pot fi calificate drept întreprinderi comerciale sau economice, deoarece astfel de operațiuni sunt rezervate profesioniștilor care au calitatea de comercianți, iar nu oricăror persoane care desfășoară o activitate organizată sub forma unei întreprinderi, în accepțiunea actualului Cod civil.

Tot astfel, se poate susține că, odată dobândită calitatea de comerciant de către profesionistul persoană fizică în condițiile O.U.G. nr. 44/2008 sau ca societate în condițiile Legii nr. 31/1990, cu privire la aceste entități operează prezumția de comercialitate a tuturor actelor, faptelor și operațiunilor specifice întreprinderii pe care o realizează.

Secțiunea a 2-a. Întreprinderea – principala formă a desfășurării activității comerciale

Așa cum arătam și în cele de mai sus, Codul comercial reglementa, în art. 3, o serie de întreprinderi pe care le califica drept fapte de comerț. Astfel, erau considerate fapte de comerț întreprinderile de spectacole publice, întreprinderile de comisioane, agenții și oficii de afaceri, întreprinderile de construcții, întreprinderile de fabrică, de manufactură și imprimărie, întreprinderile de editură, librărie și obiecte de artă, întreprinderile de transporturi de persoane sau de lucruri etc.

Întrucât Codul comercial nu definea noțiunea de întreprindere, în doctrină au fost date mai multe definiții ale acesteia. Astfel, în concepția clasică a dreptului comercial, întreprinderea a fost definită ca un organism economic, în fruntea căreia se află o persoană numită întreprinzător, care combină forțele naturii cu capitalul și munca în scopul producerii de bunuri și servicii^[1]. În doctrina modernă a dreptului comercial, întreprinderea a fost definită ca un grup uman, coordonat de organizator, în scopul realizării unei activități comerciale^[2]. Într-o altă accepțiune, întreprinderea apare ca un organism economic și social; ea constituie o organizare autonomă a unei activități, cu ajutorul factorilor de producție (forțele naturii, capitalul și munca) de către întreprinzător, pe riscul său, în scopul producerii de bunuri, executării de lucrări și prestării de servicii în vederea obținerii de profit^[3].

Se observă că, în reglementarea Codului comercial român, noțiunea de întreprindere desemna o activitate organizată de o persoană fizică sau juridică pentru realizarea de bunuri

^[1] A se vedea ST.D. CĂRPENARU, *op. cit.*, 2016, p. 34.; pentru analiza noțiunii de *întreprindere*, a se vedea și R.N. CATANĂ, *op. cit.*, p. 33 și urm.

^[2] A se vedea ST.D. CĂRPENARU, *op. cit.*, 2016, p. 34.

^[3] A se vedea ST.D. CĂRPENARU, *op. cit.*, 2016, p. 35.

și servicii, iar nu un subiect de drept. Calitatea de subiect de drept o avea întreprinzătorul, cel care organiza pe riscul său activitatea; acesta putea fi o persoană fizică, în cazul întreprinderii individuale, sau o societate comercială, în cazul întreprinderii societare^[1].

Diferite acte normative cuprind și ele definiții ale întreprinderii. Astfel, Legea nr. 346/2004^[2] privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii definește în art. 2 întreprinderea ca fiind orice formă de organizare a unei activități economice, autorizată potrivit legilor în vigoare să facă activități de producție, comerț sau prestări de servicii, în scopul obținerii de venituri, în condiții de concurență. O definiție legală găsim și în O.U.G. nr. 44/2008, art. 2 lit. f) potrivit căreia întreprinderea economică este activitatea economică desfășurată în mod organizat, permanent și sistematic, combinând resurse financiare, forță de muncă, materii prime, mijloace logistice și informație, pe riscul întreprinzătorului, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege.

Codul civil actual a legiferat o nouă concepție privind sistemul de reglementare a raporturilor juridice civile și comerciale, în sensul că a consacrat *principiul unității de reglementare* a raporturilor juridice patrimoniale și nepatrimoniale^[3].

Articolul 3 C. civ. prevede că dispozițiile lui se aplică și raporturilor dintre profesioniști, precum și raporturilor dintre aceștia și orice alte subiecte de drept civil. Potrivit dispozițiilor aceluiși art. 3 C. civ., sunt considerați profesioniști toți cei care exploatează o întreprindere. În accepțiunea Codului civil, constituie exploatarea unei întreprinderi exercitarea sistematică, de către una sau mai multe persoane, a unei activități organizate care constă în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii, indiferent dacă are sau nu un scop lucrativ. Se observă astfel că în reglementarea Codului civil, desfășurarea unei activități organizate și sistematizate califică această activitate ca fiind întreprindere, iar persoana care o exploatează dobândește statutul juridic de profesionist.

Așadar, Codul civil a schimbat în mod fundamental concepția privind întreprinderea. Dacă în reglementarea Codului comercial, întreprinderea reprezenta o categorie a faptelor de comerț obiective, Codul civil generalizează noțiunea de întreprindere la toate activitățile cu caracter profesional^[4]. Pornind de la definiția dată întreprinderii de art. 3 C. civ., în literatura de specialitate^[5] au fost surprinse și principalele caractere ale întreprinderii:

- noțiunea de întreprindere desemnează o activitate sistematic organizată, care se desfășoară permanent și potrivit unor reguli proprii;
- organizarea activității are un caracter autonom; cel ce organizează activitatea este independent în luarea deciziilor;
- activitatea este realizată de una sau mai multe persoane, pe riscul lor, dobândind astfel calitatea de profesioniști;
- obiectul activității organizate este producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri, prestarea de servicii, executarea de lucrări;
- scopul realizării activității poate consta în obținerea unui profit sau realizarea unui scop nonprofit.

^[1] A se vedea ST.D. CĂRPENARU, *op. cit.*, 2009, p. 46.

^[2] M. Of. nr. 681 din 29 iulie 2004.

^[3] A se vedea ST.D. CĂRPENARU, *Dreptul comercial în condițiile noului Cod civil*, în C.J. nr. 10/2010, p. 545.

^[4] *Idem*, p. 544.

^[5] *Idem*, p. 545.

Așa cum s-a subliniat în doctrina dreptului comercial^[1], în caracterizarea întreprinderii, criteriul esențial este scopul urmărit de persoana sau persoanele care organizează activitatea. Desfășurarea unei activități organizate, cu caracter profesional, în scopul obținerii unui profit, este proprie activității economice (comerciale). Aceasta înseamnă că o întreprindere al cărei scop este obținerea profitului este o întreprindere comercială, economică, și dimpotrivă, întreprinderea având un scop nonprofit este o întreprindere civilă (necomercială)^[2].

Ca argument legal în susținerea divizării activităților organizate în funcție de scopul acestora în întreprinderi comerciale și întreprinderi civile (necomerciale) îl constituie dispozițiile art. 1 din Legea nr. 31/1990, care prevăd că în vederea desfășurării de activități cu scop lucrativ, persoanele fizice și persoanele juridice se pot asocia și pot constitui societăți cu personalitate juridică. Nu încapă îndoială că activitatea desfășurată de o societate cu personalitate juridică se înfățișează ca o veritabilă întreprindere în semnificația juridică a acesteia reglementată de Codul civil. Așadar, activitățile societăților cu personalitate juridică sunt întreprinderi comerciale deoarece se constituie și funcționează cu scop lucrativ, adică acela de obținere a unui profit.

Așa cum am arătat în rândurile anterioare, O.U.G. nr. 44/2008 consacră și ea o definiție a întreprinderii economice, desemnând prin aceasta activitatea economică desfășurată în mod organizat, permanent și sistematic, combinând resurse financiare, forță de muncă, materii prime, mijloace logistice și informație, pe riscul întreprinzătorului, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege. Specificul întreprinderii economice reglementate de O.U.G. nr. 44/2008 constă în aceea că este destinată persoanelor fizice. Într-adevăr, potrivit art. 4 din O.U.G. nr. 44/2008, persoanele fizice pot desfășura activități economice în următoarele forme: individual și independent, ca persoane fizice autorizate, ca întreprinzători titulari ai unei întreprinderi individuale și ca membri ai unei întreprinderi familiale. Obiectul activității caracteristic întreprinderii economice consacrate de O.U.G. nr. 44/2008 este similar cu cel al întreprinderii reglementate de art. 3 C. civ., respectiv producerea și circulația bunurilor, executarea de lucrări și prestarea de servicii. Este fără îndoială că scopul desfășurării activităților ce alcătuiesc conținutul întreprinderii economice reglementate de O.U.G. nr. 44/2008 este obținerea de profit.

Această susținere își are suportul legal în semnificația juridică atribuită noțiunii de „*activitate economică*” de O.U.G. nr. 44/2008, care în art. 2 lit. a) prevede că activitate economică reprezintă activitate cu scop „lucrativ”, constând în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii.

În consecință, identic întreprinderilor organizate de societățile comerciale (al căror scop este consacrat în art. 1 din Legea nr. 31/1990), întreprinderile legiferate prin O.U.G. nr. 44/2008 sunt întreprinderi comerciale, de vreme ce activitatea economică exercitată de acestea are scop lucrativ. Mai mult, din economia reglementărilor ordonanței se deduce că activitatea cu scop lucrativ este de esența întreprinderilor consacrate de acest act normativ.

---

^[1] *Ibidem.*

^[2] *Ibidem.*

§1. Întreprinderea comercială

Așa cum s-a remarcat în doctrina de specialitate^[1], desfășurarea unei activități economice (comerciale) impune încheierea unor acte juridice și săvârșirea unor fapte juridice și operațiuni comerciale. În accepțiunea actualelor reglementări, aceasta înseamnă că întreprinderea economică (comercială) se realizează prin acte juridice, fapte juridice și operațiuni comerciale^[2]. Întrucât privesc o întreprindere economică (comercială), aceste acte juridice, fapte și operațiuni economice pot fi denumite, convențional, acte juridice comerciale^[3]. Denumirea de acte de comerț are și un fundament legal în dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, care prevede că în toate actele normative în vigoare, expresiile „acte de comerț”, respectiv „fapte de comerț” se înlocuiesc cu expresia „activități de producție, comerț sau prestări de servicii”.

Pornind de la actualele realități legislative, în literatura juridică de specialitate^[4], actele juridice comerciale sunt definite ca fiind actele juridice, faptele juridice și operațiunile economice prin care se realizează, de către un comerciant, activități economice privind producerea și circulația mărfurilor, executarea de lucrări și prestarea de servicii, cu scopul obținerii de profit, în cadrul unei întreprinderi economice (comerciale). Sunt evidențiate astfel și principalele caractere ale actelor juridice comerciale^[5]:

- actele juridice comerciale sunt actele juridice pe care le impune exploatarea unei întreprinderi economice (comerciale);
- aceste acte juridice sunt săvârșite de către profesioniști, denumiți comercianți, titulari ai întreprinderii;
- actele juridice comerciale au ca obiect producerea și circulația mărfurilor, executarea de lucrări și prestarea de servicii;
- actele juridice comerciale au drept scop obținerea unui profit.

În condițiile noului Cod civil, regimul juridic al actelor comerciale este același cu cel al actelor juridice civile, cu deosebirea că acestea pot fi săvârșite doar de către titularii întreprinderilor economice (comerciale) și nu de către orice alte întreprinderi sau subiecte de drept civil. Codul civil cuprinde puține dispoziții derogatorii de la principiul unității de reglementare a raporturilor juridice civile și a raporturilor comerciale^[6].

Sunt date ca exemple prevederile art. 1297 C. civ. potrivit cărora: „(1) Contractul încheiat de reprezentant în limita puterilor conferite, atunci când terțul contractant nu cunoștea și nici nu ar fi trebuit să cunoască faptul că reprezentantul acționa în această calitate, îl obligă numai pe reprezentant și pe terț, dacă prin lege nu se prevede altfel. (2) Cu toate acestea, dacă reprezentantul, atunci când contractează cu terțul în limita puterilor conferite, pe seama unei întreprinderi, pretinde că este titularul acesteia, terțul

---

[1] ST.D. CĂRPENARU, *Dreptul comercial în condițiile noului Cod civil*, în C.J. nr. 10/2010, p. 546.

[2] Pentru specificul obligațiilor asumate în exploatarea unei întreprinderi și principalele operațiuni exercitate, a se vedea R.N. CATANĂ, *op. cit.*, p. 37 și urm.

[3] ST.D. CĂRPENARU, *Dreptul comercial în condițiile noului Cod civil*, în C.J. nr. 10/2010, p. 546.

[4] *Ibidem*.

[5] *Ibidem*.

[6] *Ibidem*.

care descoperă ulterior identitatea adevăratului titular poate să exercite și împotriva acestuia din urmă drepturile pe care le are împotriva reprezentantului”.

Cu privire la solidaritate, art. 1446 C. civ. dispune: „Solidaritatea se prezumă între debitorii unei obligații contractate în exercițiul activității unei întreprinderi, dacă prin lege nu se prevede altfel”.

De asemenea, art. 2010 alin. (1) C. civ. consacră prezumția titlului oneros al mandatului dat pentru acte de exercitare a unei activități profesionale.

În sfârșit, în privința întârzierii în executarea obligațiilor, art. 1523 alin. (2) lit. d) C. civ. dispune că debitorul se află de drept în întârziere în cazul în care „nu a fost executată obligația de a plăti o sumă de bani, asumată în exercițiul activității unei întreprinderi”.

În concluzie, având în vedere reglementările noului Codul civil, întreprinderea nu mai este o faptă de comerț ca în reglementarea Codului comercial, ci ea reprezintă forma juridică în care se desfășoară o activitate, economică sau civilă, cu caracter profesional^[1]. Dacă activitatea privește producția, comerțul, prestarea de servicii și executarea de lucrări cu scopul obținerii de profit, atunci ea constituie o întreprindere economică/comercială și reprezintă principala formă de desfășurare a activității comerciale.

§2. Întreprinderea civilă (necomercială)

Așa cum se poate observa, în concepția Codului civil, exercitarea sistematică, de către una sau mai multe persoane, a unei activități organizate care constă în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii este calificată drept întreprindere indiferent dacă are sau nu scop lucrativ.

După cum s-a văzut în cele de mai sus, dacă activitatea are scop lucrativ, atunci întreprinderea este economică (comercială), iar dacă activitatea nu are un scop lucrativ, adică nu se urmărește obținerea profitului, atunci activitatea în cauză constituie o întreprindere civilă. De exemplu, în cazul în care o persoană fizică sau membrii unei familii se ocupă cu activitatea de producție agricolă, zootehnică etc., dar nu urmăresc obținerea profitului, ci satisfacerea nevoilor proprii de existență, activitatea respectivă are natura juridică a unei întreprinderi civile (neeconomice).

Tot întreprinderi civile sunt și activitățile (necomerciale) desfășurate în cadrul profesiilor liberale (activități avocațiale, medicale etc.). Activitățile desfășurate în cadrul profesiilor liberale rămân civile, deoarece există importante diferențe de natură și scop între o întreprindere organizată de către un liber profesionist și o întreprindere organizată de către un comerciant. Medicul, avocatul, notarul public, executorul judecătoresc etc. își organizează activitatea astfel încât aceasta se înfățișează ca o veritabilă întreprindere în accepțiunea art. 3 C. civ., iar cei care le realizează sunt de asemenea profesioniști în virtutea aceluiași articol, numai că activitatea și scopul unor astfel de întreprinderi diferă în mod substanțial de cel al întreprinderilor comerciale.

În primul rând, activitățile specifice întreprinderilor liberale nu au caracter economic, cum sunt întreprinderile comerciale.

Apoi, activitatea specifică întreprinderilor liberale nu are scop lucrativ ori speculativ. Prin desfășurarea unei întreprinderi liberale nu se urmărește obținerea unui profit, ca în cazul

---

^[1] ST.D. CĂRPENARU, *Dreptul comercial în condițiile noului Cod civil*, în C.J. nr. 10/2010, p. 545.

întreprinderilor comerciale. Deși activitățile derulate de întreprinderile liberale nu sunt dezinteresate, gratuite, remunerația obținută în schimbul activității prestate nu poate fi privită ca fiind un profit al întreprinderii, în sensul caracteristic întreprinderilor comerciale, având în vedere că ea nu reprezintă altceva decât plata unui serviciu. Altfel spus, nu se poate susține că profesionistul avocat, notar, executor judecătoresc, medic speculează asupra propriilor abilități și cunoștințe profesionale în scopul obținerii unui profit.

De asemenea, întreprinzătorul întreprinderii liberale nu este supus înregistrării în registrul comerțului, iar scopul activității ce o desfășoară este acela de a pune la dispoziția publicului cunoștințele și abilitățile sale în domeniul în care este specializat. Pentru serviciile prestate, titularul întreprinderii profesiei liberale încasează un onorariu care reprezintă prețul muncii sale, remunerație care este diferită de regimul juridic al noțiunii de profit.

Pe de altă parte, întreprinderea liberală este strâns legată de profesia întreprinzătorului, pe când întreprinderea comercială nu presupune o astfel de specializare a celor care decid să o organizeze. Mai exact, persoanele care se asociază în vederea constituirii unei societăți comerciale nu trebuie să fie specializate în realizarea obiectului de activitate al societății ce o înființează, pe când liberii profesioniști (avocații, notarii, executorii judecătorești, experții, medicii) nu pot organiza o întreprindere liberală decât dacă au calitatea specifică activității pe care urmează să o desfășoare în strictă conformitate cu legea organică a profesiei în care se organizează întreprinderea.

În sfârșit, pentru considerentele de mai sus, întreprinderile civile/profesionale nu sunt enumerate printre entitățile obligate să se înregistreze în registrul comerțului.